

לנון עם אשתו הראשונה סינתיה
דמות מרכזית בין אנשי הלהקה

לנון עם אשתו השנייה יוקו אונו
מאבק על הניהול

פרד מהם. כאשר המריא המטוס בישרה אחת מתחנות השידור של אמריקה: "השיעה היא 6.30 לפי שעון החיפושיות. הם עזבו את לונדון זה עתה, כשמתר פניהם היא ניו-יורק..." בהגיע חברי הלהקה לגמלי התעופה של

יום, לאן הם כולם ישיבים? את השאלה הזו שאלו אחרי-כך במיליוני בתים. היעד הבא במסע הכיבוש של החיפושיות היה טבעי: אמריקה. בהגיע החיפושיות אל נמלי התעופה היתרו, ממנו יצאו לניו-יורק, באו אלפי מעריצות להי

אפשטיין לבקר בארץ עם הלהקה. נאסר הדבר מטעם משרד החינוך והתרבות. הד"ר יוסף מלקמן, איש המשרד, אמר: "החיפושיות ישתחו את הנוער הישראלי..."

לקשקש בתכשיטים

דמותו של ג'ון לנון, כאיש המרכזי והבוגר שבין חברי הלהקה, לא נסתרה מעינינו של כתבי העיתונות הבריטית. גם בני שואיו המוקדמים לסינטייה הוסיפו לכך, וכן לידת בנו הראשון, ג'וליאן. המימסד התרבותי הבריטי החליט עד מהרה לאמץ את לנון ואת החיפושיות אל קירבנו. ועד מהרה אוכר שמו של לנון בנשימה אחת עם המינגווי ופלאמינגו (מחבר סידרת ג'יימס בונד), כשהתברר שהוא עומד לפרסם את ספר סיפוריו וציוריו בהוצאת גונתן קיי. המוסף לספרות של הטיימס הלונדוני פירסם כמה סיפורים ורישומים מתוך סיפורו העתידי של לנון.

העניין שעוררו באנגליה הגיע לממדים כאלה, שגיבור אל-למין, הוויקאליט מונטגומרי, אמר בתוכנית טלוויזיה: "אני חושב שעלי להזמין את החיפושיות אלי לסוף-שבוע, כדי לראות ולהבין אי זה מין בני-אדם הם..." צייר הקריקטור רות הנודע וויקי צייר באיוונונג סטאנר דארד את שרי הממשלה הבריטית, בתיס פורת של החיפושיות. סוציולוגים ופסיכולוגים חיברו מאמרים מעמיקים על האר פן שבו הפכה הגיטארה סמל מיני.

החיפושיות הוזמנו למופע האמנים הי שנתו, למטרות צדקה, בתיאטרון הנסיך מוולס השוכן בכיכר פיקאדילי בלונדון. החיפושיות היו אמורים להופיע יחד עם מרילין דימרייך ועוד אמני-צמרת בפני המלכה האם, הנסיכה מרגרט, ובעלה הלורד סנאודון. מאות אלפי מעריצות משתוללות נצבו בשערי האולם, צרחו את הריאייא של החיפושיות. דלתות האר לם היו סגורות. כאשר הגיע תור החיפושיות להופיע בפני הכבודה המלכותית, פנה לנון אל הנוכחים באולם ואמר:

היד שלו דומים עד למאד ליווליס. הוא אמר כי מעורר לא קרא את ג'וים וכי ההשפעה היחידה על כתיבתו, המור כרת לו, היא השפעתו של לואיס קארול (מחבר, עליסה בארץ הפלאות)... לנון אמר, "גם איני מתכוון להגזים בכניסתי אל תוך עסקי התרבות הללו..."

הופעת סיפרו הראשון זיכתה אותו בי הערכה מיידית. במדור "דרושים" של ה טיימס הלונדוני הציע משהו סכום של שתי ל"ש עבור עותק מן המהדורה הראשונה. חתום בידי המחבר. עד מהרה תורגם הספר לגרמנית ואיטלקית. המתרגמת לצרפתית היתה רחל לזרחי, אשתו לשעבר של איש הקולנוע הישראלי-צר פתי בלשה לזרחי. את המהדורה הפיי גית של הספר התקין מתרגמו של ג'וים לפינית. הצלחת הספר דירבנה את חנות הספרים הגדולה בעולם, פוילס, להזמין את ג'ון לנון להיות אורח-הכבוד בארץ חת-ערב מסורתית לכבוד יום-הולדתו ה-400 של המחזאי ויליאם שיקספיר. הי ביקוש לכרטיסים היקרים עלה על הבי קוש לארוחה דומה. כמה שנים קודם לכן אורח-הכבוד היה אז המחזאי גורג' בר נרד שאו.

אימרות-הכנף של לנון פורסמו בכל העיתונים וברשתות הטלוויזיה. הם צוטטו טו כימעט כדברי אלוהים חיים. למשל: "איני חושב הרבה אודות העתיד... קרא תי מעט על פוליטיקה אבל איני חושב שבבחירות אצביע בעבור מישהו; הרי הפוליטיקאים הללו אינם מבשרים שום בשורה... דבר שאני פוחד ממנו הוא ההודקנות. אני שינא את המחשבה אר דות ההודקנות. כאשר אתה מזדקן אתה חש כאילו החמצת דבר-מה. הוקנים מת-ייחסים תמיד אל הצעירים כמו היו אלה גירסה חוזרת שלהם..."

בי-1964 נשאל ג'ון לנון האם יימשכו חיי החיפושיות לנצח. הוא השיב: "לא! אלה יימשכו כחמש שנים בקירוב." התהילה רדפה אחרי החיפושיות. וכאשר זכו לקבל את תואר האבירות מידי המלכה, בארמון באקינגהאם, נכנסו אל חדרי

לנון בליוני שני יום מפרץ

חשיש בחדר השירותים של ארמון באקינגהם

השירותים של הארמון ועישנו שם חשיש. בשלב זה הונצחו כל תנועות הלהקה וכל מוצא פה של חברה בכתבות בסרי טים, בספרים ובתקליטים. בקרב בני הי נוער הרדיקלי במערב נפוצה ההגדרה הבאה: "אנחנו מארכיסטוסים-לנונים" טיב. כלומר: אנחנו בעד גרושו מארכס וג'ון לנון.

יותר פופולארים

מישו הנוצרי

החיפושיות יצאו למסע ראשון בחו"ל וכבשו את פאריס. דמויות מתוך שירי החיפושיות הפכו נחלת העולם כולו. הרי שיר אלינור ריגבי נפתח כהתבונן בכל כל האנשים הבודדים... הוא מסתיים בשאלה לנונית: "כל האנשים הבודדים, מניין כולם מגיעים? כל האנשים הבודדים

"כל אלה היועבים במקומות המרוחקים, ואשר לא היה להם כסף לרכוש את הכרי טיפוס היקרים, יכולים למהוא כפיים. אלה היועבים בשורות הקדמיות של הי אולם יכולים לקשקש בתכשיטים..."

מרכסיסטית-לנוניסטים

מכירת מיליוני התקליטים של החיפושיות בכל רחבי תבל, תרמה רבות לכלי-להקה הבריטית, דבר שהגיע מאוחר יותר את ראשי-הממשלה האדולד וילסון לי המליץ בפני המלכה להעניק תואר-אצולה ראשוני לחיפושיות. אבל בינתיים דאגו חברי הלהקה, כפי שנאמר באחד משיריהם, "לנעין את שינינו בכרבים ממי שיב".

מחבר המונוגרפיה הראשונה על החיפושיות, מייקל בראון כתב: "אמרת לי (לנון לנון) שקטעים רבים מתוך כתבי